

[Carsten Andersen]

med et spædbarn i hænderne. Unge forældre har ikke som tidligere, hvor de fleste var medlem af en større søskendeflok, haft pasningsopgaver over for mindre søskende eller passet nabovens børn.

Daginstitutionerne har vigtige opgaver i vejledning af unge forældre med hensyn til almindelige problemer med børn, og børn har brug for de udfordringer, de kan få sammen med andre børn, og for at vokse op som sociale individer.

Daginstitutionerne må tage børns og unges oplevelse af hinanden og funktion i familie og lokalsamfund som en udfordring og som nye arbejdsopgaver.

Der er en udvikling i gang, men den bremses på grund af den økonomiske barriere, der lige præcis holder de økonomisk dårligt fungerende udenfor. Derved lægger man en ekstra byrde på en i forvejen svag gruppe. Det gælder både venteliste-problematikken og de høje daginstitutionstakster. Hvis vi ikke får en ordentlig løsning af problemet med ventelisterne, nytter al den gode snak om en ændring af daginstitutionernes funktion ikke ret meget, for så er det stadig væk en isoleret del af lokalområdet, daginstitutionerne kommer til at behandle.

Efter vores mening går vejen til gratis daginstitution over dels en hævelse af fripladsgrænserne, som vi gang på gang har foreslået, og som det også er blevet foreslået af regeringens egne kommissioner og udvalg, dels gennem en udvidelse af søskendemoderationen, således at familier med flere børn får en lettelse; det er forstemmende, at det kun er 20 pct. af kommunerne over hele landet, der har en søskendemoderation.

SF opfatter også pasning af syge børn som et alvorligt problem for børnefamilierne. I forbindelse med vedtagelsen af finanslovsforslaget for 1989 fik det såkaldte socialpolitiske eller alternative flertal afsat midler til en spæd begyndelse på dette område.

I SF opfatter vi det som en hån imod børnefamilierne, når socialministeren i sin redegørelse foreslår, at børnefamilierne igennem overenskomstforhandlingerne skal sikres ret til frihed med løn. Vi synes, det ville være stærkt, hvis organisationerne på arbejdsmarkedet stillede krav om udvidede muligheder for småbørnsforældrenes ret til pasning af syge børn, men med økonomisk dækning igennem en dag-

pengeordning. En sådan løsning vil først og fremmest komme enlige forsørgere til gode, men den vil også være et helt klart politisk signal fra organisationernes side om, at de interesserede sig for og engagerede sig i socialpolitik.

Hvorfor er gruppen af særligt truede børn kun omtalt sporadisk? Et hastigt opslag i Danmarks Statistik viser, at der er sket en fordobling af antallet af selvmord i ungdomsaldersgruppen og børnealdersgruppen. Antallet af børn, som går hjemmefra og eksisterer som »gadens børn«, er i stigning, og det samme gælder forældre, der giver op over for deres ansvar for børn.

I et svar til Folketingets Socialudvalg oplyser socialministeren, at man ikke kender udbudet af rådgivningsmuligheder for børn, og at man ikke kan give svar på, hvor lang ventetiden er for børn med hensyn til at få rådgivning i amterne. For 3-4 år siden kunne Socialudvalget få en fuldstændig fortegnelse over amternes tilbud om rådgivning til børn og ventetider; i dag kan vi ikke få det. Hvad er det egentlig tegn på?

SF vil med dette pege på behovet for et centralt børneråd eller en børneombudsinstitution. Det er vist igennem 10 år fastslået i Folketinget eller i regeringen, at der ikke er en politisk evne og vilje til at lytte ordentligt efter børn, og derfor er det rimeligt, at vi nu får taget en beslutning om at etablere en institution, som kan se særligt på børns forhold.

Der er et skærende misforhold imellem den viden, vi har om børns behov for kulturel udfordring, deltagelse i samfundslivets demokratiske processer, udviklingslære og undervisningsbehov, og så det, vi tilbyder børn.

Børns vantrivsel og vores negligering af børnefamiliernes særlig dårlige situation giver samfundet nogle indbyggede vanskeligheder i fremtiden.

Men vi vælger investeringer i TV 2, i motorvejsprojekter, i Storebæltsbroen, i individuel transport, i krigsmaskineri og i et opskruet materielt forbrug, mens vi fravælger ordentlige kulturtilbud til børn, en ordentlig kollektiv trafik, som børn kan have glæde af, miljøforbedringer, som kan sikre en renere Jord, og et forbrug, som også giver plads til børn.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det er i anledning af bemærkningen om, at